

култура, спасена въ паметниците на изкуството и литературата. Ако още въ Кидония нашият хуманистъ е съ цѣлата си душа отдаденъ на поети, философи, историци, увѣковѣчили името на стара Гърция, тукъ, гдето той може да почувствува въ самото огнище на грѣцкото творчество и на грѣцката слава лѣха на голѣмитѣ духове, възторгътъ му, при допиръ съ обстановка, старини, ландшафтъ, го обхваща съ още по-голѣма сила. Селимински ни напомня въ тая точка на вълнение и спомени преживѣното деветъ години по-късно, пакъ въ Атина, отъ единъ другъ голѣмъ българинъ, поета Григоръ Пърличевъ. Изучилъ дома си отлично грѣцки, младиятъ този охридчанинъ пожелава да следва медицина въ столицата на Гърция. „Не се найде ни единъ да ме посъветва да ида въ Русия; а пъкъ тогава само името на Атина и на Янина звучеше у насъ“, изповѣдва той, подобно на Селимински. И когато при Домоко преминилъ границата и стѣпилъ на грѣцка земя, той, обзетъ отъ сладостни трѣпки, че се намира вече въ отечеството на Хомера, слиза отъ коня си, цѣлува земята и импровизира въ повдигнато настроение стихове, които започналъ да декламира „съ пророческо въодушевление“. При пристигане въ Атина това напрегнато чувство на радостъ отъ докосване съ великото минало достига върха си. „Опиването ми се усили, когато отъ далечъ видѣхъ прочутия Παρθενών“. Атинскиятъ Акрополисъ е изненадвакъ като първо силно впечатление всички жадни за просвѣта българи, които идватъ въ родината на Перикла. И така ще е било навѣрно и при нашия Селимински, натура тѣй родствена на Пърличева по способностъ за дълбоки хуманни преживявания.

Прави ни впечатление въ горното писмо на Селимински до Априлова и нѣщо друго, именно избликътъ на патриотически ентузиазъмъ у доскоро тѣй опечаления и разочарованъ емигрантъ, който не е допускаръ, че има нѣкъде българска колония, способна за единомушие и увлѣчение по родъ и знание. Селимински оттегля взетото си по-рано, въ Влашко, решение да не се грижи известно време за българската просвѣта („засрамахъ се отъ предпоследното си решение“) и участвува съ живъ интересъ въ филологическитѣ разисквания на атинскитѣ младежи, защото между тия не се забелязвало нищо отъ дребнавата заядливостъ на влашкитѣ учени и въ обсъжданията имъ по книжовния български